

[Indenrigsministeren.]

Der må derfor foreløbig alene sigtes på en midlertidig ordning, der kan gælde i et par år, og som ikke foregriber en endelig løsning af problemerne. Herom vil jeg snarest muligt fremsætte lovforslag.

Jeg vil gerne tilføje, at der næppe er sket større skade ved, at der endnu ikke er fremsat forslag til den i afløsningsloven forudsatte revision. De kommuner, der er omfattet af afløsningsordningen, må alligevel — så længe der ikke gennem et fremsat lovforslag er grundlag for forventning om ændringer i den bestående ordning — ved deres budgetlægning for regnskabsåret 1962-63 lægge afløsningsloven til grund og således gå ud fra, at de i overensstemmelse med denne lovs bestemmelser i 1962-63 skal betale eller modtage afløsningsstilsvaret af samme størrelse som i 1961-62.

De tre store hovedstadsområder har — så længe der ikke er fremsat noget forslag herom — ikke samme klare grundlag at gå ud fra, men i disse kommuner er budgetfristerne betydelig længere end for omegnskommunerne uden for hovedstadsområdet, der skal vedtage deres budgetter inden den 15. februar. Budgettet skal i København og Frederiksberg — ligesom i købstæderne — først være vedtaget inden den 31. marts og i Gentofte — ligesom i de fleste af de andre omegnskommuner i hovedstadsområdet — inden 15. marts.

Knud Thomsen: Jeg vil gerne takke den højtærede indenrigsminister for det svar, han har givet mig, hvorefter der nu vil komme et lovforslag, som tilsigter en videreførelse af de forhold, der her har været tale om, i form af en igen foreløbig lovgivning. Det står mig klart, at det er meget vanskelige problemer, det her drejer sig om. Men det står mig ikke fuldstændig klart, hvorfor man ikke har kunnet ordne øvrige forhold inden for hovedstadsudligningen gennem en voldgiftsret, der tager andre forhold med i betragtning; den har virket temmelig godt ajourførende netop inden for de tre hovedstadskommuner, hvor forholdene jo er nogenlunde ens.

Men jeg takker i alt fald for tilsagnet om, at der vil komme en lovgivning, og jeg må sige, at jeg synes, det både af hensyn

til kommunerne og til det høje ting er i yderste øjeblik.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Els-Merete Ross* til indenrigsministeren:

„Hvilke oplysninger kan indenrigsministeren give angående planerne om et kommunalt samarbejde inden for Storkøbenhavn?“

Els-Merete Ross: Et kommunalt samarbejde inden for Storkøbenhavn har så langt tilbage som i 1930'erne været et radikalt ønske. Så vidt jeg har forstået, har de andre kommuner været bange for, at Københavns kommune i så fald på grund af sin størrelse ville få for stor overvægt. Derfor har man fra radikal side foreslået at opdele Københavns kommune i kommunale enheder, der i størrelse svarede nogenlunde til de større kommuner ude i det storkøbenhavnske område, så at betingelserne for et fælleskommunalt samarbejde med nogenlunde lige stor indflydelse for alle kommuner blev tilvejebragt. Da dele af Københavns kommune efterhånden er blevet som hele bysamfund, kunne det være rimeligt, at de gennem egen kommunal organisation røgtede nogle af deres lokale anliggender. Til gengæld skulle store og vigtige anliggender af betydning for hele det storkøbenhavnske område løses gennem samarbejde på overkommunalt plan gennem en fælles ledelse.

Mange steder i verden prøver man at overvinde nationalpatriotisme, at give afkald på lidt af sin egen suverænitet, for derved at finde frem til samarbejde. Men i vor alt for store hovedstad, der rummer næsten en fjerdedel af landets indbyggere, er vi endnu ikke nået til at overvinde den kommunale patriotisme til fordel for et virkeligt samarbejde og en ordentlig, samlet planlægning. Mon ikke de fleste, der bor i Storkøbenhavns kommuner, betragter ikke deres specielle kommune, men hele området København som deres by? Manden fra Hvidovre betragter sig da vist også som københavner. Når han på en mørk morgen kommer kørende ad Vigerslev Allé mod byen, undrer han sig derfor over, at den alt for smalle vej og den dårlige belysning brat hører op, når han kører fra Hvidovre